

РЕШЕНИЕ

№ 7255

гр. София, 14.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 30.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **6470** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл.80, ал.3 от Закона за държавната собственост /ЗДС/.

Образувано е по жалба на Й. Л. Р. срещу Заповед № ДС-20-00010 от 18.06.2020 г., издадена от областния управител на Област С., с която е нередено изземването от Й. Л. Р. и Л. С. Т. на недвижим имот-частна държавна собственост, управляван от областния управител на обл. С.-град, а именно апартамент № 25, в [населено място], район Л., [улица], [жилищен адрес] поради държането му от лицата-адресати на заповедта без правно основание.

Наведените основания за оспорване са за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материално-правните норми и несъответствие с целта на закона-чл.146, т.3, т.4 и т.5 АПК. В жалбата е изложена фактическата обстановка във връзка с държането на процесното жилище, за да се обоснове какво е представлявало същото към момента, когато е било предоставено на семейството на жалбоподателката, какви преустройства и подобрения са направени в него. Оспорва се осъществяването на фактическия състав на чл.80, ал.1 ЗДС, като се твърди, че е налице правно основание да се държи имота, а именно- сключен договор за наем на 30.04.1998 г., който не бил надлежно прекратен, тъй като предходно издадената на същото правно основание заповед за изземване на имота била съдебно отменена. Неоснователно на стр. 4 от оспорената заповед се твърдяло, че с Нотариална покана с изх. № ОА23-1116 от 16.11.2018 г.

жалбоподателката Р. е уведомена за започване на административното производство за издаване на заповед по чл. 80, ал. 1 от ЗДС и за прекратяване на Споразумение № РД-168-04 от 22.11.2007 г. На стр. 7 от оспорения акт било посочено, че със същата нотариална покана и с Писмо изх. № ОА23-04049 от 02.04.2020 г. е прекратен едностранно и на основание чл. 238 от ЗЗД договорът за наем, а не както било посочено преди това Споразумение № РА-168-04 от 22.11.2007 г. В случая по арг. от чл.24, ал.1 ЗДС, наемното правоотношение не било прекратено, тъй като Нотариална покана изх. № ОА23-1116 от 16.11.2018 г. и Писмо изх. № ОА23-04049 от 02.04.2020 г. не представлявали уведомление за прекратяването на договора. Липсвала и друга предпоставка по чл.80, ал.1 ЗДС за издаването на заповедта, а именно мотивирано искане на съответния министър или ръководител на ведомство. Изключително спорен бил въпросът - дали недвижимият имот представлява „ведомствено жилище“. Към момента на предоставяне на ползването на имота на жалбоподателката, същият категорично не е бил годен за ползване като жилище и единствено извършените от Р. преустройства допринесли за това имотът да се ползва за жилищни нужди. Невярно било и изложеното в заповедта /на стр. 3 от същата/, че жалбоподателката не е заплащала обезщетение за ползването на имота за периода от 01.01.2008 г. до 31.08.2009 г., както и че жилището е „предоставено за ползване на трето лице братовчед на И. Р.“-Л. С. Т. /другият адресат на оспорената заповед, конституиран като заинтересована страна в съдебното производство, бел. на съдията/.

С писмения отговор по жалбата, инкорпориран в съпр.писмо по изпращане преписката на съда, ответникът, чрез процесуалния си представител-юрк.Т., оспорва основателността на жалбата, като излага конкретни съображения за неоснователност на изтъкнатите от жалбоподателката доводи.

В о.с.з. пред АССГ жалбоподателката не се явява лично. Представлява се от процесуални представители-адв.К. и мл.адв.С., които молят за отмяната на оспорената заповед и за присъждането на разноските за съдебното производство, съгл.представения списък по чл.80 ГПК, вр.чл.144 АПК. Оспорва искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, тъй като липсвали данни изобщо да е заплатено такова. В депозираните по делото на 07.12.20 г. се преповтарят съображенията в жалбата.

Ответникът, чрез процесуалния си представител-юрк.Т., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Твърди, че са налице двете кумулативни предпоставки за издаване на заповедта, а именно имотът да е държавна собственост и да се владее без правно основание. Всичките сключени договори по т.нар. „заварени случаи“ били прекратени по силата на закона, а именно с отмяната на стария ППЗДС и приемането на новия и сега действащ ППЗДС от 2006 г. Въпросните споразумения, на които се позовавала защитата на жалбоподателката, били сключени с една-единствена цел, тъй като областният управител към онзи момент е управлявал над 500 такива имота, в които са живеели и възрастни хора без близки, които към онзи момент е следвало да бъдат изгонени на улицата, т.е. това било един вид /временна/ социална политика, която тогавашният областен управител предприел. При условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за основателна, моли да не се присъжда адвокатско възнаграждение, тъй като то било заплатено от трето лице, без да е ясно на какво основание. Ако това възражение не бъде уважено, релевира възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

ЗС Л. С. Т., чрез назначения му от съда особен представител по чл.137, ал.5, изр.2-ро

АПК-адв.Д., оспорва основателността на жалбата

Административен съд-София град, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1 от АПК, вр.чл.146 провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима.

Налице са положителните условия, съотв. липсват пречките по чл.159 АПК, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба. Жалбата е насочена е срещу подлежащ на оспорване административен акт, от активно легитимирано лице-неблагоприятно засегнатия от нея адресат и в срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган-областния управител на Област С.. Компетентността на органа произтича от чл.80, ал.1 ЗДС.

Спазена е установената форма-заповедта е писмена и съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 от общия АПК, предвид липсата на специфични изисквания в специалния приложим закон-ЗДС. Изложените са фактическите и правни основания за издаването ѝ, като в тази връзка следва да се отбележи, че вероятно с оглед изчерпателност, в мотивите се съдържа цялата хронология, свързана с държането на процесното жилище от семейството на жалбоподателката, което е довело до излагане на неотнормирани към приложеното правно основание факти /напр. по отношение на извършените подобрения, основанията за отмяна на преходната заповед по чл.80, ал.1 ЗДС с Решение №10851/06.12.2005 г. по адм.д.№6563/2005 г. на ВАС, III о., заплащано ли е или не обезщетението по чл.59 ЗЗД/, както и до известни разминавания кога и как прекратен договора за наем от 1998 г. Това обстоятелство не се отразява на законосъобразността на акта, тъй като са изложени релевантните факти за упражненото с издадената заповед правомощие, спрямо които жалбоподателката може да осъществи правото си на защита в пълен обем. Не са налице и др. допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила-жалбоподателката е уведомена на основание чл. 26, ал. 1 от АПК с Нотариална покана изх. № ОА23-1116 от 16.11.2018 г. за започване на административното производство за издаване на процесната заповед, при липса на доброволно изпълнение от нейна страна /л.39 от делото/, като преди това в същата се съдържа изрично изявление за прекратяване на действието на Споразумение рег.№РД-168-04/22.11.2007 г. /л.166/. Жалбоподателката е депозирала и отговор по поканата, чрез пълномощника си адв.К. /л.69-л.72 от делото/.

Изяснени и установени са фактите, относими по случая, които осъществяват приложеното от органа материално правно основание по чл.80, ал.1 ЗДС за издаването на обжалваната заповед.

Съгласно чл. 80, ал. 1 от ЗДС, имот - държавна собственост, който се владее или държи без основание, който се ползва не по предназначение или нуждата от който е отпаднала, се иземва въз основа на заповед на областния управител въз основа на мотивирано искане на съответния министър или ръководител на ведомство.

По делото е безспорно, че към момента на издаване на оспорената заповед, процесният имот представлява апартамент. Като такъв е актуван с АДС №02581/29.01.2001 г. /л.187 от досието на делото/, който е достатъчен за установяване на държавната собственост върху него. Извън компетентността на административния съд е да преценява дали е осъществено придобивно за собствеността на държавата

основание. В пределите на съдебния административен процес съдът е обвързан от легитимационната сила на АДС.

Жалбоподателят до издаването на процесната заповед /а и с жалбата до съда, в о.с.з., вкл. и в писмените бележки по делото/ не оспорва собствеността на държавата с твърдение, че тя самата е собственик. Още по-малко между страните е било налице висящо производство по иск за собственост. Хипотезата на чл. 80, ал.1 ЗДС е аналогична на тази по чл.65, ал. 1 от ЗОС. Тя изисква имотът да е държавна собственост и предполага или липсата на спор относно декларираните в АДС права на държавата, или разрешаването на този спор по реда на гражданското съдопроизводство по начин, обвързващ страните със силата на пресъдено нещо. Трайна е съдебната практиката, че е недопустимо административният съд да разрешава, пък било и в мотивите си, споровете относно собствеността спрямо имота.

Ирелевантно е какво е представлявал процесният имот към минал момент, когато е започнало държането му от семейството на жалбоподателката-склад на БКП, ателие и т.н. Ирелевантно е, че преустройството му в апартамент е било извършено от жалбоподателката /за което с жалбата са представени писмени доказателства/, както и кога точно е извършено същото, след като към момента на издаване на оспорената заповед, имотът държавна собственост представлява жилище/апартамент, за което страните не спорят. Предметът на разпореденото изземване е индивидуализиран правилно-апартамент- и не е разпоредено изземването на нещо, което фактически не съществува /склад, ателие или нещо др./. Извършените подобрения, свързани с преустройството на имота в жилище представляват юридически факт, пораждащ облигационни правоотношения между страните и са непротимопоставими в производството по чл.80 ЗДС, както съдът вече посочи в постановеното по делото определение по чл.166 АПК.

С подписването на Споразумение рег.№РД-168-04/22.11.2007 г. /л.166/, чрез пълномощник с нот.заверено пълномощно /л.71-л.72 / за заплащане на обезщетение по чл.59 ЗЗД страните са установили в отношенията помежду си, че за процесното жилище между тях липсва валидно и действащо наемно правоотношение по договора за наем от 1998 г. /л.37-л.38 от делото/. Касае се за нов факт, който не е преклудиран от силата пресъдено нещо на Решение №10851/06.12.2005 г. по адм.д.№6563/2005 г. на ВАС, III о. В § 5 от споразумението изрично е посочено, че Й. Л. се задължава да освободи имота в едномесечен срок от уведомяването от областна администрация, което условие е било спазено с изпратената Нотариална покана изх. № ОА23-1116 от 16.11.2018 г. Следователно към момента на издаването на заповедта-18.06.20 г. липсва годно правно основание имотът да бъде държан от жалбоподателя Л..

Неоснователно е оплакването, че липсвала предпоставката по чл.80, ал.1 ЗДС-„мотивирано искане на съответния министър или ръководител на ведомство“. Визираната предпоставка е свързана само с обектите, предоставени за управление-чл.14, ал.1 ЗДС, като нито ответникът твърди това в мотивите на акта, нито по преписката са налице данни имотът да е бил някога предоставян за управление на министър или друг ръководител на ведомство. Напротив ответникът се позовава на чл.18, ал.1 ЗДС, съгласно който имоти - държавна собственост, които не са предоставени за управление по установения ред, се управляват от областния управител по местонахождението им.

С оглед на горе изложеното съдът обуславя крайния си извод, че е осъществен

фактическия състав на упражненото от органа правомощие по чл.80, ал.1 от ЗДС: 1.имотът, чието изземване е разпоредено е държавна собственост, удостоверено с АДС и 2. имотът се държи без основание.

Независимо, че органът действа при условията на обвързана компетентност, този съдебен състав споделя мнението, че е дължима преценка за спазване на принципа за пропорционалност, с оглед наличието на защитимо право по ЕКПЧОС-правото на личен и семеен живот. В тази връзка съдът поддържа изцяло изложените в определението по чл.166 АПК съображения, тъй като не е налице изменение на обстоятелствата по делото.

Видно от доказателствата по преписката /л. 151 от делото/ на адреса са регистрирани Й. Л. Р., Н. Й. Р. /нейна дъщеря, в сътв. с удостоверението за наследници – л. 152/, Д. Н. Р.- внучка и И. Й. Р. /син/. И. Й. Р. разполага със собствен недвижим имот, видно от нотариалните актове за дарение /л. 98/, който му е дарен от Й. Л. Р. и бившия ѝ съпруг през 2015 г., т.е. в периода, в който Р. претендира да ползва държавния имот. Всичките лица са пълнолетни с изключение на Д. Н. Р.. Й. Л. Р., Н. Й. Р. и Д. Н. Р. от години не живеят на територията на РБ, което е видно от изготвените през 2015 и 2018 г. констативни протоколи /л. 160 и л. 161/, както и от изготвения социален доклад от ДСП Л. /л. 90/, касаещ детето Д. Н. Р..

На адреса е регистрирано друго лице, което никога не е било в облигационни отношения с областния управител на Обл. С., нито е наследник на страна по тези отношения, а именно ЗС Л. С. Т. – племенник на Й. Р., видно от писмо на СДВР, 4то РУ /л. 148/. Фактът, че именно това лице е живееело на адреса и е ползвало апартамента се потвърждава и от изпратеното до Й. Р. Л. на адреса на жилището съобщение, получено лично от Л. Т. /л. 113/, като допълнително се подкрепя от представената по делото в о.с.з. на 30.11.20 г. индивидуална справка за отопление и вода /л.270/. Фактът, че жалбоподателката не е живяла на адреса също се подкрепя допълнително, както от протокола за принудително изземване на жилището на 10.09.2002 г. /л.265-л.269/, така и от изявлението на пълномощника й- адв.К. в о.с.з. на 30.11.20 г., че жалбоподателката, поради COVID-19 не е могла да дойде до България.

С оглед на горните факти, а именно, че жалбоподателката реално не е ползвала имота от години, притежавала е недв.имущество, с което се е разпоредила чрез дарение, като процесният имотът реално се е държал от трето лице, мотивират съда да приеме за очевидно, че правото на личен и семеен живот на жалбоподателката не е нарушено с издадената заповед и намесата на държавата не е непропорционална.

По изложените съображения неоснователната жалба се отхвърля.

Предвид изхода на спора, предмет делото и на основание чл.143, ал.4 от АПК, вр.чл.78, ал.8 от ГПК, правото на разноси е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юрисконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на по 200 лева-чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ, субсидиарно приложими на основание препращащата норма на чл. 144 от АПК и ТР № 3/13.05.2010 г. по т.д. № 5/2009 на ВАС.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.4 АПК, Административен

съд София- град, II о., 23 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. Л. Р. срещу Заповед № ДС-20-00010 от 18.06.2020 г., издадена от областния управител на Област С., с която е нередено изземването от Й. Л. Р. и Л. С. Т. на недвижим имот-частна държавна собственост, управляван от областния управител на обл. С.-град, а именно апартамент № 25, в [населено място], район Л., [улица], [жилищен адрес] поради държането му от лицата-адресати на заповедта без правно основание.

ОСЪЖДА Й. Л. Р. с ЕГН: [ЕГН] да заплати на Областна администрация на Област-С. сумата в размер на 200 /двеста/ лева, юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното съдебно производство.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: